

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ελθόντες οἱ Φραντζέζοι εἰς τὰς Κορφάς κατὰ τὸ, 1797, εὐθύς ἄρχισαν νὰ κολακίδουσι τὸν Ἀλῆ Πασᾶ μὲ τὴν σωήθητες γλυκύτητα, ὑποχόμενοι εἰς αὐτὸν πολλὰ ζητήματα. Αὐτὸς δὲ μὲ προθυμίαν ἠκολούθει τὴν ἀμοιβαίαν πρὸς αὐτὰς ἀγάπῃ, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ μὲ τὸ μέσον αὐτῆς νὰ ἀπολαύσῃ τὰς ἐδικῆς τῆ σκοπῆς· ὅθεν καὶ χωρὶς ἀνάβολὴν καιρῶ ἠφάνισεν τὸν Ἅγιον Βασίλειον, καὶ Νίβιτζα, τὰ ὁποῖα ἦτον δύο χωεῖα ἐλδύθερα, διαφεντεδόμενα μόνον μὲ τὰ ἄρματα τῆς, καὶ κείμενα εἰς μίαν τοποθεσίαν δυνατὴν ἀντικρυς ἀπὸ τὸ Δέλβινον κατὰ δυσμάς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπέχουσιν ὥρας τέσσαρας. Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς συχνᾶ τὰς ἐπολέμει, ἀλλὰ δὲν ἐδιώκετο νὰ τὰς κυριεύσῃ. Ἐλθόντων τῶν Γάλλων εἰς Κορφάς, τὰς ἐζήτησεν ἄδειαν (τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τῆς Βενετζάνης ποτὲ δὲν εἶχε λάβῃ) νὰ ἀπεράσῃ στρατεύματα ἀπὸ τὰ νερά τῆς, διὰ νὰ καταδαμάσῃ τὰς ἐχθρὰς τῆς. Ὅντες λοιπὸν φίλοι τε τὸν ἐσυγχώ-